

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2016 r.

Pozycja 476

POSTANOWIENIE

z dnia 27 lipca 2016 r.

Sygn. akt Ts 83/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Małgorzata Pyziak-Szafnicka – przewodniczący i sprawozdawca
Stanisław Rymar
Piotr Tuleja

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej W. R. w sprawie zgodności:

art. 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 pkt 6, art. 12 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 4, art. 13 ust. 1 i 2, art. 14 ust. 1 pkt 5, art. 37 ust. 1 pkt 6, art. 39 ust. 1 pkt 2, a także art. 42 ust. 7 ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. Nr 135, poz. 789, ze zm.) z art. 2, art. 7, art. 27, art. 30, art. 31, art. 38, art. 39, art. 40, art. 41, art. 45, art. 47, art. 53, art. 63, art. 72, art. 83, art. 230 i art. 233 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 30 kwietnia 2016 r. W. R. (dalej: skarżący) wystąpił o zbadanie zgodności art. 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 pkt 6, art. 12 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 4, art. 13 ust. 1 i 2, art. 14 ust. 1 pkt 5, art. 37 ust. 1 pkt 6, art. 39 ust. 1 pkt 2, a także art. 42 ust. 7 ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz.U.135.789, ze zm.; dalej: ustawa o przygotowaniu i realizacji inwestycji) z art. 2 (błędnie oznaczonym w *petitum* skargi jako art. 3), art. 7, art. 27, art. 30, art. 31, art. 38, art. 39, art. 40, art. 41, art. 45, art. 47, art. 53, art. 63, art. 72, art. 83, art. 230 i art. 233 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona na tle następującego stanu faktycznego. Decyzją z lutego 2012 r. Wojewoda Zachodniopomorski wskazał lokalizację inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej w odniesieniu do kilku nieruchomości położonych na terenie miejscowości Gąski. Rozstrzygnięcie to zostało uchylone decyzją Ministra Budownictwa, Transportu i Gospodarki Wodnej z 15 lutego 2013 r. (znak BOII-3ks-772-22-254/12/13). W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, decyzją z 20 czerwca 2013 r. (znak AP-1.747-7.2013.JO), Wojewoda Pomorski ponownie wskazał lokalizację inwestycji. Roz-

strzygnięcie to utrzymano w mocy decyzją Ministra Infrastruktury i Rozwoju z 28 lutego 2014 r. (znak DOII-III ks/BOII-3ks-772-86-392/13/14), na którą skarżący złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. Wyrokiem z października 2014 r. sąd ten skargę oddalił. Naczelny Sąd Administracyjny, wyrokiem z listopada 2015 r., doręczonym skarżącemu 2 lutego 2016 r., oddalił skargę kasacyjną wniesioną przez skarżącego.

Skarżący zakwestionował liczne przepisy dotyczące przebiegu postępowania o wydanie decyzji o wskazaniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej. Podkreślił w szczególności, że przepisy te – ze względu na swoją niejasność i niespójność terminologiczną – nie stanowią wystarczającej podstawy prawnej do wydania decyzji o wskazaniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej. Tym samym – w przekonaniu skarżącego – organy wydające rozstrzygnięcie w jego sprawie działały bez podstawy prawnej, a więc z naruszeniem zasady legalizmu wyrażonej w art. 7 Konstytucji. Naruszyły tym także zasadę demokratycznego państwa prawnego oraz obowiązek przestrzegania prawa, a także zasadę godności człowieka oraz warunki ograniczania praw i wolności człowieka i obywatela ustanowione w art. 31 Konstytucji. Skarżący stwierdził również, że wyłączenie stosowania w przedmiotowym postępowaniu art. 159 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2016.23, ze zm.), dotyczącego wstrzymania wykonania decyzji administracyjnej w trakcie trwania postępowania o stwierdzenie jej nieważności, umożliwia organom administracji działania bezprawne, a tym samym tworzy warunki mogące prowadzić do katastrofy jądrowej. Zagroza więc takim prawom jak: ochrona życia, prawo do humanitarnego traktowania, prawo dostępu do sądu, dobra osobiste, wolność sumienia i religii oraz prawo petycji, a także „niweluje działanie” art. 233 Konstytucji oraz może prowadzić do naruszenia art. 230 Konstytucji. Skarżący zaznaczył również, że przepis pozwalający na prowadzenie postępowania w sprawie udzielenia zamówienia na realizację inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej w języku innym niż polski godzi w art. 27 Konstytucji.

Pismem z 8 maja 2016 r., które wpłynęło do Trybunału Konstytucyjnego 12 maja 2016 r., pełnomocnik skarżącego przesłał odpisy wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z października 2014 r. oraz decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju z lutego 2014 r.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 18 maja 2016 r. pełnomocnik skarżącego został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: doręczenie jednej kopii skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami; doręczenie odpisu decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego z 20 czerwca 2013 r. wraz z 5 kopiami; wskazanie, w jakim zakresie zaskarżone przepisy stanowiły podstawę wydania orzeczenia, które skarżący uważa za ostateczne w rozumieniu art. 64 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293; dalej: ustawa o TK); wyjaśnienie, czy w punkcie 1 części „Wskazanie naruszeń wolności i praw konstytucyjnych” skargi konstytucyjnej skarżący zarzuca niezgodność zaskarżonych przepisów z art. 2 czy art. 3 Konstytucji; a także dokładne określenie sposobu naruszenia konstytucyjnych praw i wolności skarżącego wyrażonych we wskazanym powyżej przepisie oraz art. 7, art. 27, art. 30, art. 31, art. 38, art. 39, art. 40, art. 41, art. 45, art. 47, art. 53, art. 63, art. 72, art. 83, art. 230 i art. 233 Konstytucji przez zaskarżone przepisy: art. 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 pkt 6, art. 12 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 4, art. 13 ust. 1 i 2, art. 14 ust. 1 pkt 5, art. 37 ust. 1 pkt 6, art. 39 ust. 1 pkt 2, a także art. 42 ust. 7 ustawy o przygotowaniu i realizacji inwestycji. Zarządzenie to zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącego 1 czerwca 2016 r.

Do chwili obecnej do Trybunału Konstytucyjnego nie wpłynęło żadne pismo, w którym pełnomocnik skarżącego ustosunkowałby się do powyższego zarządzenia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, zakwestionować zgodność z Konstytucją przepisów ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego prawach lub wolnościach albo obowiązkach określonych w Konstytucji. Zasady, na których dopuszczalne jest korzystanie z tego środka ochrony wolności i praw, precyzuje ustawa o TK. W świetle powyższych unormowań konstytucyjnych i ustawowych nie ulega wątpliwości to, że przesłanką rozpoznania skargi konstytucyjnej jest wskazanie nie dowolnego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ale tylko takiego, który w konkretnej sprawie stanowił podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia, a zarazem doprowadził do naruszenia wolności lub praw oznaczonych jako podstawa skargi konstytucyjnej. W związku z tym obowiązkiem skarżącego jest dołączenie do skargi konstytucyjnej orzeczenia, które odpowiada powyższej, złożonej kwalifikacji, tzn. zostało wydane na podstawie przepisów będących przedmiotem wniesionej skargi i prowadzi do niedozwolonej ingerencji w sferę konstytucyjnie chronionych praw podmiotowych. Niespełnienie tych wymogów, podobnie jak oczywista bezzasadność skargi, stanowi podstawę odmowy nadania biegu skardze konstytucyjnej w toku jej wstępnego rozpoznania.

Ponadto zgodnie z art. 77 ust. 3 pkt 1 ustawy o TK Trybunał Konstytucyjny odmawia nadania dalszego biegu wniesionej skardze konstytucyjnej, w wypadku gdy braki skargi konstytucyjnej nie zostały usunięte w wyznaczonym terminie. Należy przy tym podkreślić, że z nieusunięciem braków skargi mamy do czynienia zarówno wtedy, gdy skarżący nie nadesłał do Trybunału żadnego pisma procesowego w ustawowym (siedmiodniowym) terminie, jak i wtedy, gdy nadesłał takie pismo, ale nie usunął w nim braków skargi wskazanych w zarządzeniu sędziego Trybunału.

W niniejszej sprawie skarżący sformułował zarzut niezgodności wielu przepisów ustawy o przygotowaniu i realizacji inwestycji z licznymi przepisami Konstytucji, zarówno wyrażającymi wolności i prawa człowieka i obywatela, jak i statuującymi zasady ustrojowe oraz dotyczącymi systemu źródeł prawa oraz funkcjonowania organów państwa. Skarżący nie wykazał jednak, aby zakwestionowane przepisy były podstawą wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w jego sprawie, ani nie uprawdopodobnił związku między treścią tych przepisów a naruszeniem jego konstytucyjnych wolności i praw. Stwierdził, że zakwestionowane przepisy spowodowały bezprawne działanie organów wydających decyzje o lokalizacji inwestycji, nie powiązał jednak w żaden sposób trybu wydania tej decyzji lub jej treści z zarzutami wystąpienia konkretnej, dokonanej w jego sprawie ingerencji w jego wolności lub prawa. Sformułował wiele tez dotyczących potencjalnych naruszeń konstytucyjnych wolności i praw, jakie w jego przekonaniu mogą w przyszłości wynikać z zastosowania (lub nieprawidłowego zastosowania) zakwestionowanych przepisów, nie wykazał jednak, aby którekolwiek z tych naruszeń wystąpiło w sprawie, która legła u podstaw złożenia skargi konstytucyjnej. Wniesiona przez niego skarga nie spełniała więc wymogów formalnych wskazanych w art. 65 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o TK. Niezbędne stało się zatem wezwanie pełnomocnika skarżącego – na podstawie art. 77 ust. 2 ustawy o TK – do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej. Pełnomocnik skarżącego nie ustosunkował się do zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego, co na podstawie art. 77 ust. 3 pkt 2 ustawy o TK stanowi samodzielną przesłankę odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Wziąwszy pod uwagę powyższe okoliczności, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.